

Τεράς Μονῆς Ὀσίου Γρηγορίου

*Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος
Ὁρθόδοξων καὶ Ἀντιχαλκηδόνιων*

*(παρελθόν - παρὸν - μέλλον)
Μία ἀγιορειτικὴ συμβολή*

Ἔκδοσις: Τεράς Μονῆς Ὀσίου Γρηγορίου

Ἄγιον Ὅρος, ἔκδ. Α΄, 2018, σελίδες 841 (18 x 25 ἐκ.).

Ἡ διήκουσα ἔννοια σὲ ὅλα τὰ κείμενα τοῦ τόμου, παρότι ἔχουν γραφῆ σὲ διαφορετικὲς χρονικὲς στιγμὲς καὶ μὲ ἀφορμὴ διαφορετικὰ ἐρεθίσματα, εἶναι: **α)** ὅτι οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι διδάσκαλοι πρεσβεύουν τὸν μονοφυσιτισμὸ καὶ τὸν μονοενεργητισμὸ, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς καταλογίζεται ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, καὶ **β)** ὅτι ἀπὸ αὐτὸν τὸν μονοφυσιτισμὸ-μονοενεργητισμὸ πρέπει νὰ ἀποδεσμευθοῦν οἱ σημερινοὶ Ἀντιχαλκηδόνιοι.

Τὰ κείμενα εἶναι γραμμένα μὲ εὐαισθησία πρὸς τοὺς δοκιμαζομένους ἀντιχαλκηδόνιους λαούς, μὲ συναίσθησι τῆς εὐθύνης ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη τοποθέτησι στὸ ζήτημα, καὶ μὲ σεβασμὸ στὰ πρόσωπα καὶ στοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμοὺς ποὺ διεκπεραίωσαν τὸν Θεολογικὸ Διάλογο.

Συζητοῦνται ὁμως τὰ λάθη ποὺ ἔγιναν σ' αὐτὸν καὶ προτείνονται ὀρθοὲς θεολογικὲς βάσεις, σύμφωνες μὲ τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπάνω στίς ὁποῖες μπορεῖ νὰ συνεχισθῆ ὁ Θεολογικὸς Διάλογος, ἔτσι ὥστε **α)** οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι νὰ ὑπερβοῦν τὸν σεβηριανὸ μονοφυσιτι-

σμό, καὶ β) νὰ διαφυλαχθῆ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἐνότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Περιεχόμενα

Πρόλογος.

Εἰσαγωγή.

Κεφ. Α΄.

Ἡ χριστολογικὴ συμφωνία τῶν Κοινῶν Δηλώσεων.

1. Γενικὲς ἀναφορὲς.
 - 1.1. Γενικὰ γιὰ τὸ ἀντιχαλκηδόνιο σχίσμα.
 - 1.2. Γενικὰ γιὰ τὸν Θεολογικὸ Διάλογο.
 - 1.3. Ἡ συμφωνία τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς.
2. Γιατὶ συντάχθηκαν τὰ παρόντα κείμενα.
 - 2.1. Τὰ ἐρωτήματα ποὺ προέκυψαν.
 - 2.2. Ἡ ἀποψις καὶ οἱ στόχοι τῆς ἀγιορειτικῆς συμβολῆς.
3. Ἡ πορεία πρὸς τὸν ἀνεπίσημο Θεολογικὸ Διάλογο.
 - 3.1. Ἡ διαχρονικὴ Παράδοσις.
 - 3.2. Ἡ ἀλλαγὴ. Οἱ πρῶτες ρωγμὲς.
 - 3.3. Ἡ ἐκκοσμίκευσις τῆς ἐποχῆς.
 - 3.4. Ἡ περίπτωσις τοῦ Πορφυρίου Οὐσπένσκυ.
 - 3.5. Οἱ ἀνεπίσημοι Διάλογοι. Ὁ ρόλος τοῦ Π.Σ.Ε.
 - 3.6. Οἱ κατευθύνσεις καὶ οἱ ἀστοχίαι τοῦ ἀνεπισήμου Διαλόγου.
 - 3.6.1. Ταυτοσημία ἢ κατάχρησις τῶν ὄρων «φύσις» καὶ «ὑπόστασις»;
 - 3.6.2. Ἀστόχησε ὁ Καρμίρης;
 - 3.6.3. Θεανθρώπινο θέλημα καὶ θεανθρώπινη ἐνέργεια;
 - 3.6.4. Σχετικὴ ἢ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας;
4. Ἡ περίσκεψις μετὰ ἀπὸ τὴν εὐφορία.
5. Ὁ ἐπίσημος Θεολογικὸς Διάλογος.
 - 5.1. Οἱ πρῶτες ἀντιξοότητες. Τὸ πρόβλημα τῆς ὀνομασίας.
 - 5.2. Ἡ «πλέον ἐπαγωγὸς» μέθοδος: ἓνα μεθοδολογικὸ σφάλμα.
6. Τὸ ζήτημα τῆς χριστολογικῆς συμφωνίας.
7. Ἡ «ὀρθοδοξία» τῆς Χριστολογίας τοῦ Σεβήρου.
 - 7.1. Ἡ σεβηριανὴ Χριστολογία δὲν εἶναι κυρίλλειος.
 - 7.2. Τὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν στὸν Διάλογο.

8. **Ἡ** «ὀρθοδοξία» τῆς Χριστολογίας τοῦ Διοσκόρου.
8.1. **Οὐ** διὰ πίστιν καθηρέθη Διόσκορος;
8.2. «**Δ**ύο φύσεις οὐ δέχομαι». Ἡ ἄρνησις τῶν Διαλλαγῶν.
8.3. **Ἡ** «ὀρθόδοξη» ὁμολογία τοῦ Εὐτυχοῦς στὴν Ληστρική.
8.4. **Ἡ** καταδίκη τοῦ εὐτυχανισμοῦ.
9. **Ἡ** ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων.

Κεφ. Β΄.

Ἡ ἐπανέναρξις τοῦ Διαλόγου. Τὰ νεώτερα δεδομένα.

10. Πρὸς ἓνα νέο Θεολογικὸν Διάλογο.
10.1. Ἐπὶ τῆς Χριστολογίας.
Ἡ θεωρία τοῦ «μιαφυσιτισμοῦ».
α) **Οἱ** Ἀντιχαλκηδόνιοι γιὰ τὸν «μιαφυσιτισμό».
β) **Οἱ** Ὀρθόδοξοι γιὰ τὸν «μιαφυσιτισμό».
10.2. Ἐπὶ τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων.

Κεφ. Γ΄.

Ἡ ἀγιορειτικὴ συμβολή: τό ιστορικό, ἡ μέθοδος, ἡ στοχοθεσία.

11. Τὸ ἱστορικὸ τῶν ἀγιορειτικῶν συγγραφῶν.
11.1. **Ἰ**ερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους.
11.2. **Ἡ** γενικότερη ἀγιορειτικὴ συμβολή.
11.3. **Ἡ** πανορθόδοξη κριτική.
12. **Ἡ** «ἀποδεικτικὴ» μέθοδος τῆς ἀγιορειτικῆς θεολογικῆς παρεμβάσεως.
13. **Ἡ** ἐκκλησιολογικὴ βάση τῶν ἀγιορειτικῶν συγγραφῶν.
13.1. **Ἡ** Una Sancta.
13.2. **Ἡ** στοχοθεσία.
13.3. **Κ**ινδυνεύει ἡ Πίστις;
13.4. **Ἡ** ἔνωσις δὲν εἶναι αὐτοσκοπός.
14. **Σ**υμπερασματικά.

* * *

Ἰερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου

ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ;

*Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου,
Πρόλογος.*

Γράμμα τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Εισήγησις Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων.

Υπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων.

Ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ, Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου, Ὁρθοδοξία καὶ Ἀντιχαλκηδόνιοι.

Συμβολὴ στὸν ἐνδο-ὀρθόδοξο διάλογο γιὰ τὴν «ὀρθοδοξία» τῶν Ἀντιχαλκηδονίων.

Α΄. Ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις.

Β΄. Ἱστορικὲς μαρτυρίες.

1. Οἱ ἐνωτικὲς προσπάθειες τοῦ παρελθόντος.

2. Οἱ Διαλλαγὲς τοῦ 433 ἀποκαλύπτουν τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους.

3. Τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως φαίνεται μέσα ἀπὸ τὰ συναξάρια.

Γ΄. Δογματικὲς διαφορὲς.

1. Εἶναι ὁ Σεβῆρος ὀρθόδοξος;

α) Ὁ Σεβῆρος θεολογεῖ ἀριστοτελικῶς.

β) Ὁ Σεβῆρος δέχεται ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ὡς ὑπόστασις.

γ) Ἡ ὑποστατικὴ ἔνωσις κατὰ τὸν Σεβῆρο.

δ) Ὁ Σεβῆρος διδάσκει μονοενεργητισμὸ.

ε) Ὁ Σεβῆρος δέχεται τὴν αἰρετικὴν διδασκαλίαν τῶν μερικῶν οὐσιῶν.

στ) Πῶς ἐννοεῖ ὁ Σεβῆρος τὴν θέωσι τοῦ ἀνθρώπου;

2. Ἡ θεοπασχητικὴ προσθήκη στὸ Τρισάγιον.

3. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἀποκαλύπτει τὴν μονοφυσικὴν ἐρμηνείαν τῆς φράσεως «τῇ θεωρίᾳ μόνῃ».

4. Ἡ Εἰκονομαχία καὶ οἱ μονοφυσικὲς προϋποθέσεις της. Σκέψεις περὶ τῶν Κοινῶν Δηλώσεων 1989 καὶ 1990.

Συμπεράσματα.

Η Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστολογίας καὶ περὶ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων.

Α΄. Ρίζες καὶ αἷτια τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ.

Β΄. Ἡ γέννησις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ. Ὁ Εὐτυχανισμὸς.

Γ΄. Ἡ ληστρική σύνοδος τοῦ 449.

Δ΄. Ὁ Μονοφυσιτισμὸς τοῦ Διοσκόρου καὶ τοῦ Σεβήρου.

1. Δύο φύσεις μετὰ τὴν ἔνωσι.
2. Δύο θελήσεις καὶ ἐνέργειες.
3. Ὁ Τόμος τοῦ ἁγίου Λέοντος.
4. Ἡ προσθήκη στὸ Τρισάγιον.
5. Ἡ καινοτομία τῶν Πατέρων στὴν χρῆσι τῶν φιλοσοφικῶν ὄρων.
6. Ἡ ἀντίδοσις τῶν ιδιωμάτων.

Ε΄. Ἡ Ὑμνολογία τῶν Ἀντιχαλκηδονίων.

ΣΤ΄. Τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Συμπεράσματα.

Χρῆος μας νὰ ἀληθεύωμε ἐν ἀγάπῃ.

Ἡ μελετωμένη «κάθαρσις» τῶν λειτουργικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἐπεὶ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ

Πρόλογος.

Εἰσαγωγή.

Κεφ. 1ον.

Περὶ τῶν θεμάτων διαδικασίας τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.

- 1) **Διατὶ συνετάγη τὸ Ὑπόμνημα τῆς Ἐπεὶ Κοινότητος.**
- 2) **Ἀποπροσανατολισμὸς ἀπὸ τὴν οὐσίαν τοῦ προβλήματος.**
 - α) **Περὶ τῆς αὐθεντίας, μετὰ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖ ἡ Ἐπεὶ Κοινότης.**
 - β) **Περὶ τῆς «αὐθαιρέτου μομφῆς» τῆς Ἰ. Κοινότητος.**
 - γ) **Περὶ τοῦ τι ἀμφισβητεῖ ἡ Ἐπεὶ Κοινότης.**
 - δ) **Περὶ τῆς Εἰσηγήσεως τῆς ἐπὶ Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν ζητημάτων Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.**
 - ε) **Ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ προτείνει ἢ ἀποφασίζει; Μία προφανῆς ἀσυνέπεια.**
 - στ) **Περὶ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν βούλησιν τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως.**

Κεφ. 2ον.

Περὶ τῶν χριστολογικῶν ζητημάτων.

- 1) **Ἡ ἔκφρασις «αἱ φύσεις διακρίνονται τῇ θεωρίᾳ μόνῃ».**
- 2) **Ἡ μόρφωσις θεανθρωπίνης ὑπάρξεως.**

- 3) Ἡ ἐναλλακτικὴ χρῆσις τῶν ὄρων φύσις καὶ ὑπόστασις ὑπὸ τῶν «Πατέρων».
- 4) Δὲν καταδικάζεται ὁ μονοθελητισμὸς καὶ ὁ μονοενεργητισμὸς.
- 5) Ἡ ὁμολογία μιᾶς θεανθρωπίνης φύσεως ἐν Χριστῷ.
- 6) Αἱ νεώτεραι ὀνομασίαι: Προχαλκηδόνιοι, Μή-Χαλκηδόνιοι καὶ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι.
- 7) Ἡ ἀμνήστευσις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ τοῦ Διοσκόρου καὶ τοῦ Σεβήρου.
 - α) Ὁ Διόσκορος καὶ ὁ Σεβήρος εἶναι αἵρετικοὶ κατὰ κυριολεξίαν.
 - β) Ὁ μετριοπαθὴς μονοφυσιτισμὸς ἀποτελεῖ αἵρεσιν.
- 8) Ἡ διατύπωσις «αἱ φύσεις ἠνώθησαν ὑποστατικῶς καὶ φυσικῶς».
- 9) Ἡ ἀοριστία περὶ τὴν ἀπόρριψιν τῶν Συνόδων.

Κεφ. 3ον.

Περὶ τῶν ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων.

- 1) Δὲν ἀνεθεωρήθησαν αἱ ἀποφάσεις τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.
- 2) Ἡ διὰ τῶν Διαλλαγῶν πρακτικὴ τοῦ ἀγίου Κυρίλλου.
- 3) Διαφορετικὰ τὰ ἀναθέματα τῶν ΘεοδοWRῆτου καὶ Ἰβρα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν Διοσκόρου καὶ Σεβήρου.
- 4) Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων.
- 5) Ἡ τυπικὴ συναριθμησις τῶν Συνόδων.
- 6) Τὸ ἔργον τῶν Ὑποεπιτροπῶν διὰ λειτουργικὰ καὶ ποιμαντικὰ ζητήματα.

Περίληψις.

* * *

Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου,

Καθηγομένου Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ

ΔΕΝ ΗΣΑΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΡ-ΘΟΔΟΞΟΙ

- Α΄. Περὶ τοῦ ὅτι ὁ Διόσκορος εἶχεν αἵρετικὸν Χριστολογικὸν φρόνημα.
- Β΄. Περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ληστρικὴ Σύνοδος εἶναι ἀληθῶς αἵρετικὴ.

* * *

Ἰερομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α΄. Οί αντιχαλκηδόνιοι αίρεσιάρχαι καταδικάσθησαν ὡς κατὰ κυριολεξίαν αίρετικοί.

Β΄. Οί Αντιχαλκηδόνιοι μέχρι σήμερα εἶναι αίρετικοί.

Γ΄. Οί Κοινές Δηλώσεις εἶναι ἀνορθόδοξα κείμενα.

Ἐπίλογος.

* * *

Ἐρομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

**Η ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΜΑΞΙΜΟ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗ.**

* * *

Ἐρομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ ΚΑΙ ΣΕΒΗΡΟΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΙ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΑΙ

Πρόλογος.

Σύνοψις τῆς κριτικῆς.

Εἰσαγωγικά.

Κεφ. Α΄.

Ἡ Χριστολογία τοῦ Διοσκόρου Ἀλεξανδρείας.

Εἰσαγωγή.

α) Ἡ ἐκδίκασις τοῦ φρονήματος τοῦ Εὐτυχοῦς στήν Χαλκηδόνα.

β) Ἡ Χριστολογία τοῦ Διοσκόρου.

γ) Οἱ ἐπιστολές τοῦ Διοσκόρου ἐκ τῆς ἐξορίας.

δ) Συμπέρασμα.

Κεφ. Β΄.

Ἡ Χριστολογία τοῦ Σεβήρου Ἀντιοχείας.

Εἰσαγωγή.

1. Ἡ φιλοσοφική ὀρολογία στήν Χριστολογική διδασκαλία τοῦ Σεβήρου.

α) Ἡ «συνωνυμία» τῶν ὄρων φύσις καί ὑπόστασις στήν ἀλεξανδρινή ὀρολογία.

β) Ὁ Σεβήρος ταυτίζει ἐννοιολογικῶς φύσιν καί ὑπόστασιν.

γ) Ὁ Σεβήρος διακρίνει ἐσφαλμένως τίς ὑποστάσεις σέ ἰδιοσύστατες καί ἐξηρητημένες.

δ) Ἡ παραδοχή ὅτι οὐκ ἔστι φύσις ἀνυπόστατος.

2. Ὁ ρόλος τῶν σεβηριανῶν φιλοσοφικῶν προϋποθέσεων στό χριστολογικό σύστημα τοῦ Σεβήρου.

α) Τὸ εἶδος τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ.

β) Ἡ σεβηριανή ἔννοια τῶν ἐκφράσεων «Μία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη» καὶ «Μία σύνθετος φύσις».

γ) Ἡ σεβηριανή ἔννοια τῆς ἐκφράσεως «δύο φύσεις τῆ θεωρία μόνη».

δ) Ὁ σεβηριανὸς μονοενεργητισμὸς καὶ μονοθελητισμὸς.

ε) Ἡ ἔκφρασις «ἐκ δύο φύσεων εἰς Χριστός».

στ) Ὁ ἀντιχαλκηδονισμὸς τοῦ Σεβήρου.

3. Ἀπάντησις ἐπὶ συγκεκριμένων μομφῶν.

Συμπέρασμα.

Γενικὲς ἐπισημάνσεις.

Summary.

* * *

Ἱερομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΑΜΙΕΤΤΗΣ κ. ΒΙΣΗΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ.

α) Περὶ τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων.

β) Περὶ τῶν δύο θελημάτων καὶ ἐνεργειῶν.

γ) Περὶ τοῦ ὄρου «τῆ θεωρία μόνη».

* * *

Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου,

Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

Η «ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ» ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ.

Πρόλογος.

Εἰσαγωγικά.

Τὸ θέμα ἐν ἐπιτομῇ.

Εἰσαγωγή.

Ὁ Μονοφυσιτισμὸς τῶν Ἀντιχαλκηδονίων.

1. Ὁ χαρακτηρισμὸς «Μονοφυσιῖται» καὶ ἡ δογματικὴ ταυτότης τῶν ἀντιχαλκηδονίων Σεβηριανῶν.

2. Ἡ Σεβηριανὴ Χριστολογία δὲν εἶναι ὀρθόδοξος. **Ἡ** φράσις: «τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὀρθόδοξοι ὑπάρχοντες».

3. Τὸ κριτήριον τῆς καταδίκης τοῦ Διοσκόρου καὶ τοῦ Σεβήρου ὡς αἰρετικῶν.

Προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἔνωσι. **Ἡ** ἐμπειρία ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Συμπέρασμα.

Περίληψις.

Summary.

* * *

**Αρχιμανδρίτου Γεωργίου,
Καθηγουμένου Ἰ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ
(δευτέρα ἀπάντησις στὸν καθηγητὴ κ. Γεώργιο Μαρτζέλο)

Εἰσαγωγικά.

Ἐπιστολή 1^η.

Ἐπιστολή 2^α.

1. Περὶ τῆς πλήρους ἀποδοχῆς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

2. Περὶ τῆς «αὐθαιρέτου» δηλώσεως τοῦ ἁγίου Ανατολίου.

3. Θεολογία καὶ ἀκαδημαϊκὴ θεολογικὴ ἐπιστῆμη.

Σύντομος σχολιασμός (θεολογικῶν ἀπόψεων τοῦ νεωτέρου ἄρθρου).

α) Ἡ Κατὰ Ἰακωβιτῶν πραγματεία.

β) Ἡ ὁμολογία καὶ ἡ ἀντιλογία.

γ) Ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ περὶ τῶν Σεβηριανῶν.

δ) Ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμός κατὰ τὸν Θεολογικὸ Διάλογο.

ε) Τὸ κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας.

στ) Ὁ θεολογικός μας «ἐρασιτεχνισμός».

ζ) Τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Περὶ Αἰρέσεων ἔργο.

Συμπεράσματα.

* * *

Γερομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΣΕ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΔΙΑΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΩΝ.

Εἰσαγωγή.

α) Ἡ Ἐκθεσις τῶν Διαλλαγῶν (433), ἡ Ληστρικὴ Σύνοδος (449) καὶ ὁ «δογματικὸς Μονοφυσιτισμός» τοῦ Εὐτυχοῦς.

β) Ἡ Σύνοδος τῆς Χαλκηδόνος (451), οἱ θεολογικὲς αἰτιῶσεις κατὰ τῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος καὶ ὁ «γλωσσικὸς Μονοφυσιτισμός» τοῦ Διοσκόρου καὶ τοῦ Σεβήρου.

γ) Ἡ περίοδος τῶν ἀνεπισήμων Διασκέψεων (1964-1979).

δ) Οἱ θεολογικὲς διακηρύξεις τῶν Κοινῶν Δηλώσεων.

δ1) Ἡ κοινὴ ἀποστολικὴ πίστις.

δ2) Ἡ κοινὴ ὁρολογία.

δ3) Οἱ διαφορετικὲς φόρμουλες χριστολογικῆς πίστεως.

δ4) Οἱ τέσσερις μεταγενέστερες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι.

δ5) Ἡ ἄρσις τῶν ἐκατέρωθεν ἀναθεμάτων.

δ6) Ἡ λειτουργικὴ πρακτικὴ.

δ7) Ὁ τρόπος ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας.

Ἐπίλογος.

* * *

Ἱερομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

ΤΡΙΑ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ.

Α΄. Ὁ ὅρος καὶ ἡ ἔννοια «ὑπόστασις» στὴν θεολογία.

Β΄. «Υποστάσεων γέγονε σύνοδος»;

Γ΄. «Ἡ μία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένη».

* * *

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄

ΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ

Τὸ Σύμβολον τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τὸ Σύμβολον τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Αγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ἐπιστολὴ Γ΄ Πρὸς Νεστόριον.

Ἡ Ἐκθεσις τῶν Διαλλαγῶν.

Ὁ Ὅρος τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Ὅρος τῆς Ε΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Ὅρος τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Ὅρος τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β΄

ΒΑΣΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Ἡ Α΄ Κοινὴ Δήλωσις (Anba Bishoy Monastery, 1989).

Ἡ Β΄ Κοινὴ Δήλωσις (Chambésy, 1990).

Προτάσεις περὶ τὴν ἄρσιν τῶν Ἀναθεμάτων (Ἀνακοινωθὲν τῆς Δ΄ Συνελεύσεως, 1993).

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ.

